

Om konsten att ro den båt vi alla sitter i

Vi lever just nu i en epok som framtiden kommer att kalla historisk. En epok då så mycket plötsligt är uppe till diskussion, och en hel del kommer att ändras i grunden. Ett virus må vara litet, men det kan ändå ställa till med mycket.

Så fort vi slår på tv:n eller tittar på flödena i sociala medier dränks vi i oroande larmrapporter och ilska konspirationsteorier – även om vi, som tur är, ibland också får oss historier om hjältemod och om godhet till livs. Och efter en senfärdig start ser vi nu också hur EU:s medlemsländer på allvar hjälper varandra att bemästra krisen.

Lägesbilden har både ljusa och mörka inslag och tvingar oss alla att välja hur vi ska förhålla oss till de förändringar som är på väg. Ska vi kämpa emot med näbbar och klor och hävda vår rätt att få fortsätta som förr? Eller ska vi bara gilla läget, följa med strömmen och göra det bästa av situationen? De snabba kasten i händelseförloppet ger oss ingen chans att blunda – vi sitter alla i samma båt.

En del människor vill att en helt annan värld än den vi lämnade bakom oss i mars, ska få växa fram när vi äntligen har besekrat viruset. Deras tanke är att de förändringar som krisen tvingar fram också skapar ett drömläge för att vrida utvecklingen precis i den riktning som de vill, vilket skulle kunna leda till ett samhälle som är radikalt annorlunda än det vi nu lever i. Somliga vill att varje land ska gå sin egen väg, medan andra menar att små länder bara har styrkan och förmågan att staka ut en egen gemensam riktning och forma sin framtid om de står enade.

För många unga är det här en brännande fråga. Vem vill väl plötsligt vakna upp i en värld där man inte alls känner sig hemma, en värld som andra har skapat utan att man själv ens har blivit tillfrågad?

Frågan är därför: Hur förvandlas jag från passiv passagerare till en av de som ror båten? Det självklara svaret är att vi förstås – allra först – måste veta vilket slags värld vi vill leva i. Och att vi när vi väl vet det måste söka oss till andra människor som drömmer samma drömmar som vi, så att vi med förenade krafter kan övertyga ännu fler om att den kompassriktning som vi har tagit ut är den rätta. Att ro båten i land är en väldig uppgift som ingen klarar av på egen hand.

Om det är något som vi har lärt oss av historien så är det att ensam är svag, men att många tillsammans, var och en med sin åra, kan bilda en oöverblicklig kraft – och att det gäller både för oss som enskilda människor och för hela länder.